

noget, og det kan særdeles vel forklares, at det er sket i en Industri, hvor man netop i denne Periode har indført en forkortet Arbejdstid, saaledes at det er blevet muligt at udføre mere intensivt Arbejde, og hvor der bestandig indføres andre Metoder i den tekniske Del af Virksomheden, som muliggør et mere intensivt Arbejde. Alle, som kender Forholdene, er enige om at erklære, at det, som er sket, er, at der foregaar en mere intensiv Udnyttelse af Arbejdskraften, hvorved den samlede For-tjeneste er steget, medens de enkelte Pris-kurantsatser ikke er steget, men tvertimod er lavere nu end i 1914 og ikke har faaet det Tillæg, som Pristallet berettigede til.

Naar jeg ønsker, at man saa klart som muligt skal forstaa dette, er det, fordi Akkordarbejde og de heromhandlede Akkordprislister spiller en ganske afgørende Rolle i Faget. Der arbejder maaske 5 pCt. af Fagets Udøvere ved det saakaldte time-lønnede Arbejde, medens de 95 pCt. er beskæftiget i Henhold til Prislisterne. Det er klart, at under disse Forhold kan det ikke ventes, at Skotøjsarbejderne skulde modtage Tilbudet i Lovforslagets § 3, og jeg kan derfor ikke tro, at der bliver noget af denne smukke Plan, som Forligsmæglerne har udklækket. I alt Fald vil man møde ikke blot Skomagerne, men de danske Arbejdere som Modstandere af et saadant Forsøg.

Der er i Dag tilstillet Ministeriet og Rigsdagen en Henvendelse fra De sam-virkende Fagforbund, i hvilken man ad-varer imod at fremme dette Lovforslag. Jeg skal med Formandens Tilladelse oplæse et Par Linier af denne Henvendelse. Man siger deri: „Men selv om det ved de fore-slaaede mægtige Toldforhøjelser er muligt at udelukke Importen, i Særdeleshed fra England, Amerika, Holland og Czekoslo-vakiet, maa vi paa det skarpeste protestere imod de Indgreb i Overenskomstforholdene for Skotøjsarbejderne, som tilsigtes ved den foreslaaede Lov. Der er paa lovmæssig Maade, under Medvirkning af Statens For-ligsmænd, afsluttet Overenskomst om Løn-nen og om Arbejdstiden for Arbejderne i Skotøjsindustrien. Denne Overenskomst gælder til 1. Februar 1924, og De sam-virkende Fagforbund vil ubetinget staa ved Siden af Skotøjsarbejderne i Bestræbelserne for at værne Arbejdernes Rettigheder i Henhold til denne Overenskomst. Arbej-derne har i de sidste Aar maattet finde sig i betydelige Lønnedsættelser, ogsaa i den sidste Tid, endskønt der atter er foregaaet en betydelig Stigning i Priserne paa Livs-

fornødenheder, og Arbejderne har desuden maattet bære den tunge Byrde, som henved 3 Aars Arbejdsløshed har lagt paa dem. Der maa derfor baade af formelle og reelle Grunde protesteres imod den Forstyrrelse af de rolige, ved Overenskomst sikrede Arbejdsforhold, som Ministeriet nu op-fordrer til ved det nævnte Lovforslag“.

Dette er altsaa Udtryk for den Op-fattelse, som raader indenfor den Hoved-organisation, hvortil Skomagerne saavel som Cigarmagerne hører. Om ellers alt i Lovfor-slaget var bedre, end det er, saa vilde vi ganske sikkert under Hensyn til disse For-søg paa at øve Overgreb overfor Arbejderne modsætte os Lovforslagets Gennemførelse, saa længe vi kunde. Og det maatte vi gøre ikke blot af de Grunde, jeg her har udviklet, altsaa fordi det er uretfærdigt overfor de paagældende Arbejdere, men fornuftigvis ogsaa af Hensyn til mange Tusinder andre Arbejdere, for hvem der vilde blive skudt Breche i deres en Gang erhvervede Rettig-heder, saa snart disse Sultebestemmelser var gennemført. Et saadant Forsøg paa at bryde ind i 8 Timers Arbejdsdagen, et saadant Forsøg paa at bryde ind i overens-komstmæssig ordnede Lønforhold maatte selvfølgelig have Konsekvenser, thi hvorfor i al Verden skulde alene Skomagerne straffes? Saa maatte Fag efter Fag vente at blive angrebet fra det ene eller andet Sted, i alt Fald fra deres Arbejdsgivere, med den Begrundelse, at naar Skomagerne kunde taale en saadan Nedsættelse, kunde vel Porcelensarbejdere, Skræddere, Urmagere o. s. v. ogsaa taale det. Det er derfor klart, at noget saadant kan Arbejderne ikke tænkes at inddane sig paa, saa dumme er Nutidens Arbejdere heldigvis ikke.

Men hvis det nu endelig lod sig gøre, hvis man virkelig kunde faa Arbejderne til at gøre dette, saa fik man altsaa først tre Maaneders Kriseværn uden Hungerklausul og derefter fire Maaneders Kriseværn med Hungerklausul, og saa er det hele forbi, den 1. November er det hele forbi, saa gaar man ned til Halvdelen eller deromkring af de Toldsatser, som i Øjeblikket neppe er tilstrækkelige til at dække Danmark mod udenlandsk Konkurrence! Ja, saa falder jo hele Begrundelsen for, at Arbejderne skulde bringe dette Offer, fuldstændig bort. For syv Maaneders saakaldt Beskyttelse skal hele dette Postyr gøres, skal Arbejdsfreden forstyrres og Industriens Muligheder for en rolig, fornuftig Arbejden sig opad tilintet-gøres. Det forekommer dog sikkert ad-skillige tænkende Mennesker at være for morsomt.